

A black and white portrait of Tomáš Třeštík, a man with a full beard and mustache, looking directly at the camera with a slight smile. He is wearing a dark, ribbed turtleneck sweater. The background is a solid, bright yellow color.

**TOMÁŠ
TŘEŠTÍK
PO POVRCHU**

motto

Po povrchu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Tomáš Třeštík

Po povrchu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TOMÁŠ
TŘEŠTÍK

PO POVRCHU

PRAHA 2021

– rodičům a sestře, dětem a ženě... A Bais

1 POMLČKA

— pokaždý stejnej scénář. Z deky položený na pláži se ladně zvedne hubená, prsatá, do hněda opálená gazela, jejíž sluneční brejle maj o dost větší plochu než ty dvoudílný plavky, co má zrovna na sobě. Rozvážně prokráčí okolo těch několika cizích dek, co ji dělej od moře, smočí palec, otočí se na toho, od koho se právě zvedla, a zachichotá se, jak moc je to jakože studený, lokty dá blíž k pasu, zatáhne břicho a udělá pár rychlejších kroků. Zastaví se, až jí voda sahá těsně pod pupík, a dlaněma začne zamyšleně čeřit vodu okolo sebe, zatímco usebraně pozoruje jachty na obzoru. Pak se otočí zpátky k pláži, zamává a s výrazem takový roztomilejší Ursuly Andress se vydá vesele ke břehu. Na mě tu eleganci ale fakt hrát nemusí, já vím moc dobře, že se tam šla akorát vyčůrat.

Facebookovej status z Antibes, z května 2019. Psával jsem je rád a pár let celkem pravidelně. Začínal jsem je pomlčkou a malým písmenem, to mi plno lidí vyčítalo, ale já to po nějaký době začal brát jako takovej svůj podpis. Často byly sprostý, většinou nespisovný. Hodně jsem v nich používal zkratku TVL, jako „ty vole“. Jakože takhle my mladý prostě mluvíme. Vyhovovala

mi ta koncentrovaná forma, nutnost vyjádřit se a zformulovat něco do pár řádků. A lidi to asi bavilo číst, teda aspoň podle reakcí a lajků to na mě tak působilo. Kromě těch, který to naopak dost sralo, těch bylo asi taky dost, ale ti nebyli tolik vidět.

Byl jsem v tom psaní statusů jednu dobu tak urputnej, že když se ozvali z Motta, jestli bych ty statusy nechtěl vydat knižně, ani mě to vlastně moc nepřekvapilo. Mně se tyhle věci totiž celkem dějou.

„TVL, nevím! Já si to teda rozmyslím...“ zalhal jsem.

Protože ale na podobný nabídky většinou bez velkého rozmyšlení kejvám, kejvnul jsem. Stejně jako jsem kejvnul na napsání knihy o současný reklamní a módní fotografii, stejně jako jsem kejvnul na účinkování v televizním pořadu, kde jsem učil fotit soustružníka, stejně jako jsem kejvnul na televizní seriál, ve kterém jsem s partou kamarádů cestoval po Čechách, stejně jako jsem kejvnul na vedení oboru fotografie na vyšší odborné škole, stejně jako jsem kejvnul na roli sám sebe v nějakým přiblblým nekonečným televizním seriálu. Proč kejvám? Z velký části asi kvůli svý ješitnosti. Nerad říkám lidem „ne“ a baví mě to dobrodružství kolem. Založením jsem dost plachej a trémista, a tím kejváním s tím zkouším bojovat. A jsem závislej na tom mrazení v břiše, který z toho pak chvíli předtím mám.

Do edičního plánu tak napsali „Tomáš Třeštík – TVL“ a bylo to. Píšu knihu! Knihy psali a píšou snad všichni

okolo mě, takže jsem to moc neprožíval, nebál se a spíš se těšil. Pak se chvíli nic nedělo, já si vysnil svůj křest, svoji autogramiádu, řešil, komu knihu věnuju, představoval si billboardy po Praze „prvotina Tomáše Třeštíka“ a přehrával si v hlavě, jak budu skromně procházet kolem našeho knihkupectví Kosmas na Letný a koutkem oka nenápadně kontrolovat, jestli je pyramida z mejch knížek ve výloze dost vysoká a pěkně vyskládaná.

Pak jsem si k tomu teda sednul a za tři dny ze svého Facebooku vyzobal statusy, který mi přišly použitelný. Rozsahem knížka úplně v pohodě, něco přes tři sta tisíc znaků. To je rozsah menšího románu.

No a pak jsem procitnul a zhroutil se, protože něco tak zoufalýho a trapnýho jsem dlouho neviděl a nečetl. První status, ok, druhý hm, třetí nic moc, čtvrtý blběj, u patnáctýho jsem se chtěl zabít. Jako když sedíte vedle nalitýho chlapa v hospodě a on vypráví jeden příbblběj fór za druhým. Nesnesitelný, polejvala mě z toho hrůza a stud.

Buď se na to musím okamžitě úplně vykašlat, nebo je potřeba to něčím proložit, jinak to čtení bude k nepřežití. K něčemu podobnému, tedy k prokládání, ostatně došel i táta, kterému už pár knih, ve kterých se jeho statusy objevily, vyšlo. Akorát že táta píše jiný, nadčasovější a tak nějak celkově zralejší kousky. On to nakonec prokládal delšíma příběhama ze svého života, takže tohle téma bylo obsazený a já musel přijít s něčím jiným.

Vzhledem k tomu, že záloha, kterou mi z nakladatelství velkoryse poslali, byla už dávno utracená za blbosti, začal jsem vyděšeně vymejšlet, čím to teda proložit.

Napadly mě portréty mých kamarádů. Mám kolem sebe dost zajímavých lidí, měl jsem za to, že je mám celkem napozorovaný, a dost o nich přemejšlím. Navíc jsem přece portrétní fotograf, bavila mě představa zkusit lidi neportrétovat foťákem, ale textem. Začal jsem a chytlo mě to. Jak přibývalo portrétů, ubíral jsem statusů a trochu se začínal uklidňovat.

No a pak jsem do toho nějak zabředl, začal se u toho štourat sám v sobě a zjistil, že lidi okolo sebe, a to ani ty úplně nejbližší, vlastně až tak moc neznám. Mám z nich nějaký povrchní pocit, vím, jaký nosej boty a v čem jsou osobitý, ale jakmile jsem zkusil jít trochu do hloubky, začal jsem ztrácet pevnou půdu pod nohama. Proč se chovaj tak, jak se chovaj, jsem vlastně moc nevěděl. Při každým pokusu jít do hloubky mě to vracelo k vlastní povrchnosti a ke mně samýmu.

Začal jsem tak pokusy o příběhy kamarádů prokládat pohledem sám na sebe, to bylo nakonec to jediný, o co jsem se fakt mohl opřít, protože jestli mě něco opravdu zajímá, jestli něčím žiju, jsem to já. Dost smutný zjištění.

Přišel jsem na to, že se mi podobná sebeanalýza vlastně hodí. Zapadlo to do složitýho období, korona, potrhaný vztahy v rodině, pocit, že je všechno špatně. Z týhle perspektivy je na sebe člověk asi přísnější, než když

je vše ok. Uvědomil jsem si, že je plno věcí, který bych rád pojmenoval, že bych toho dost chtěl říct nahlas. Že mám pocit, že se dlouhou dobu podvědomě nějak prezentuju, nějak na lidi působím, lidi si o mně něco myslí a já mám pocit, že jsem vlastně trošku jinej.

Ale pište to každému, s kým se kámošíte na Facebooku nebo Instagramu.

V nakladatelství nový koncept trošku překvapeně odsouhlasili, já se s úlevou definitivně rozloučil s vychlejšma statusama, začal ignorovat fakt, že jsem se obloukem dostal tam, kde táta před lety se svejma statusovejšma kompozicema začal, a napsal vlastně svým způsobem zpověď nafoukanýho internetovýho fracka. Paměti někoho, kdo toho v životě nijak extra moc nedokázal a zajímavej je hlavně proto, že dává svůj život na sociální síť, narodil se šikovnejm rodičům, má šikovnou ségru a vzal si šikovnou manželku, má dvě hezký děti a fotí známý lidi. Paměti někoho, kdo si toho moc nepamatuje, neuběhl maraton, neztratil se v džungli, nepřešel poušť autem, nikdy nejel stopem dál než na Vyžlovku. Paměti někoho, kdo má doma dvě stě párů tenisů, dvacet nerozbalenejš krabic lega a dluh na sociálu.

To jen pár slov k tomu, proč. Protože na tuhle otázku jsem hledal odpověď v podstatě celou dobu, co jsem s tím textem bojoval. A hledám dál.

Jo, a těch pár poznámek, který budou dál v textu začínat pomlčkou, to nejsou statusy. Teda vlastně nejsou,

ale měly být. Jsou to takový poznámky, který jsem si dlouhou dobu psal, ale nikdy jsem nenašel odvahu jít s tím ven. Teď, když mi pod to nemůžete napsat, že jsem sentimentální sebestřednej debil, je mi to jedno. Papír toho snese víc než facebookovej profil nejistýho narcise na prahu krize středního věku.

2 SKRZ PRSTY

— byl jsem si vybrat dioptrický brejle v takový sexy optice. Vystajlovanej pan prodavač uvařil kafíčko do designovýho hrníčku, dlouze si mě zkoumavě prohlížel, ptal se na to, jestli mám rád lidi, jestli chodím ven a jak často, jestli si rád povídám a jestli mě zajímá, co mi lidi říkaj, a jestli se v těch svítivě růžovejch teniskách, co mám na sobě, cítím svůj...

Vlastně se ptal na dost podobný věci jako můj psychiatr, když nedávno řešil, jak silný antidepressiva mi má předepsat.

Když jsem před nějakou dobou jako jeden z posledních v mém okolí rozjížděl instagramovej profil, přemejšlel jsem nad nějakou koncepcí. Aby to nebyla jen hromada líbivejch fotek, co tam dává každěj druhéj. Úplně vážně jsem nějakou dobu uvažoval o tom, že tam budu dávat pouze fotky toho, co nosím ten den na sobě. Outfity. Takový jakože hezky srovnaný kombinace hadrů, focený shora. Flatlay se tomu říká. Džíny, boty, triko, mikina, čepice. Všechno to bude hezky ladit, protože to celkem řeším a rád ladím, tón v tónu, na nějakým hezky barevným papíru, na prkenný podlaze, na surovým betonu. Krása nesmírná.

Jo, až tak strašně mimo a pohlcenej sám sebou umím bejt, že jsem si vážně nějakou dobu myslel, že by do něčeho takovýho mělo smysl ve čtyřiceti letech investovat energii a čas, a navíc že by to ještě k tomu mohlo někoho dalšího zajímat.

Že jsem to tehdy nedotáhl a začal dávat na Instagram jen líbivý fotky, co tam dává každej druhej, bylo vlastně díky mé lenosti, ta mě před jasnou ostudou zachránila.

Ale co nosím na sobě, a jestli je to sladěný tón v tónu, řeším dál. Akorát se tím takhle neprezentuju, tvářím se, že je to náhoda a za ten čas a utracený peníze, který tomu věnuju, se dost stydím.

Radku jsem si vzal poměrně brzo. Teda starej jsem na svatbu byl už dost, ale ji jsem znal celkem krátce. Byl jsem trošku rozmlácenej z předchozího vztahu, unavenej z táhlýho rozchodu a nechtěl jsem bejt sám. Nikdy jsem bejt sám moc neuměl. Od té doby, co jsem se trošku naučil balit holky, jsem dost energie věnoval tomu, abych furt aspoň jednu měl. A rozmlácenej jsem byl vždycky z každýho vztahu, já se neumím rozloučit ani s vyschlou fixkou, starým časákem nebo sepraným trikem, natož s holkama, vedle kterejch jsem usínal.

Přišlo mi, že s Radkou není moc co řešit. Napsala mi sama od sebe na Facebooku, žádný překlepy, četla, psala blog, právnička. Krásná, chytrá a šikovná holka, co uběhla půlmaraton a ještě jí to u toho slušelo. Když jsem viděl fotku, jak se před během protahuje u mostu

někde v Ústí nad Labem, se závodním číslem připlým přes prsa, měl jsem jasno. Po půl roce jsem ji na rozkežvaný gondole v Benátkách pod nějakým slavným mostem radši požádal o ruku, aby mi ji nikdo nevyfoukl, a půl roku nato jsme se na Letenským zámečku v přísný režii tamního šéfa pana Kroha brali. To už byla těhotná.

Já v té době dost kalil a plno věcí moc neřešil, život hezky plynul kolem, možná mi spíš tak nějak protejkal mezi prsty, on mi mezi prsty protejkal od puberty a já se zájmem pozoroval, jak všechno okolo frčí, ale nijak zásadně jsem do toho nezkoušel zasahovat. Kocoviny jsem zvládal, za co kalit jsem měl, byla to opojná doba, co ji člověk má zažívat na gymplu. Ale mně táhlo na čtyřicítku. Asi jsem se bál, že jakmile začnu přemejšlet o něčem jiném než o ženskéjch, novejch teniskách, nebo o focení, něco se posere, něco mi dojde.

Na děti jsem se těšil hodně, teda těšil tak nějak normálně, jako se asi těšej všichni, kterejch se na to po třicítce zeptáte a který děti vědomě nezavrhl jako koncept. Nenapadlo mě, že by to mohlo bejt nějak zásadně složitý, bejt táta.

Radka toho dost zvládala sama, těhotenství moc neprožívala, pár knížek o rodičovství jsme dostali, jednu nebo dvě jsem koupil, žádnou z nich ale neotevřel. Ani Radka. Na takový ty předporodní kurzy, kde seděj vyjukaná páry v ponožkách vedle sebe na koberci v kruhu

a šahaj si navzájem na břicha a synchronizovaně dýchaj, jsme se vykašlali. Do porodnice jezdila Radka sama sedmnáctkou, ke konci těhotenství dokonce chodila pěšky, prej aby se unavila a měla to celý už rychle za sebou.

U porodu Ely jsem byl, Radka byla strašně statečná, já dojatej jak blázen, hned pak jsem se jel s partou někam šíleně zbourat, jako kdybych ji ze sebe vytlačil sám. Ono bejt u toho je tak trošku divný, člověk má nahatou ženskou dost zidealizovanou, trošku natrénovanou ze života a hodně nakoukanou z porna, ale na to, co všechno je možný vidět, když jste zrovna v blběj čas na blbý straně porodního křesla, vás prostě nikdo nepřipraví, a blbě se na to zapomíná. Potřeboval jsem to zapít, tehdy byl každej důvod ke kalbě dobrej. Ani jsem v tu chvíli moc neřešil, že jsem jako prvního chtěl kluka a holku až pak.

Porod Jonatana o dva roky později jsem stihl jen tak tak, měl jsem nějaký focení, ale zbourat jsem se pak jel taky, o to šťastnější, že už teda mám i kluka, dědic jména je pořešenej a mně zbejvá už jen postavit dům, protože chvílku po svatbě jsem na Vyžlovce do zmrzlý půdy zasadil hrušku, co jsme dostali od Michala a Martina jako svatební dar. Zatím se drží a roste, i když dost křivě, a furt má volezlý listy od nějaký plísně.

Ty první roky z pohledu otce o moc nejde a nic zásadního neprobíhá, ty jsou vlastně lehký. Děti jsou

roztomilý, první úsměvy, zaostřování pohledu, veselý slintání, chytání prstů. Pak je zkoušíte naklánět, jestli udělaj to vykopnutí a máte radost, když ho udělaj. Strašně hezky se vedle toho usíná, proto je asi plnej Instagram fotek čerstvejch tatíneků, jak chrněj vedle čerstvejch miminek. A fotej to strhaný, nevyspalý, ale šťastný a dojatý mámy.

Dlouho jde vlastně především o to dítě neupustit a pokládat ho tak, aby se nemohlo samo někam překulit a spadnout. Vymyslet něco měkkýho, po čem poleze, obalit rohy, zarígovat skříňky, koupit malou vaničku, dětskej šampónek, i když to moc vlasů zatím nemá, a plno hraček na ocucávání. Plus se to teda naučit přebalovat, ale na to je grif, kterej jde natrénovat.

Nějakou dobu si s nima člověk staví věže. Nejdřív z gumovejch kostiček, co se daj ocucávat a jsou zdravý na dásně. Pak z normálních kostiček, co se jich dá na sebe dát tak deset, patnáct maximálně, a je pak legrace to zbořit. Pak z dupla, ty už jdou stavět hodně do vejšky. Teď si už hrajou s normálním legem, občas akorát potřebujou odloupnout nějakou malou kostičku z velký plochy, nemaj na to ještě nehtíky, já dám komp stranou, odloupnu jim to, jim to udělá radost a já mám pocit, jak si s nima hezky hrajou.

V hračkářství je ale dobrý uvědomit si věk a pohlaví dítěte a pokaždý se vrátit z oddělení lega technic zpátky k panenkám baby born.

S dětma jsem si přiznal, že jsem nikdy nebyl chlap, co by měl trpělivost. A že vlastně moc nevím, jak si s dětma hrát. Umím si půjčit nějaký cizí dítě a chvíli na něj v náruči šišlat, zakrejvat si dlaněma oči a říkat „je strejda, není strejda, je strejda“ a vypadat u toho celkem uvěřitelně, ale já zase dost rád to dítě vrátím a věnuju se zpátky sám sobě.

S těma svejma dětma jsem byl nějakou dobu trošku bezradnej. Pozoroval jsem, že jsou tátové, který to stavění věží z kostek upřímně baví. Mě to bavilo jen chvíli. Už se to začíná lepšit, ale dlouhou dobu jsem moc nerozuměl tomu jejich světu. Neuměl jsem v sobě vypnout dospěláka, neuměl jsem nemyslet na to, co bych mohl dělat místo stavění věže z kostek. Nevěděl jsem, že se to budu muset učit.

Všímám si, kolik mi toho každej moment utíká skrz prsty, o kolik lepší táta bych asi mohl bejt. Přemejšlím, jak na to budou jednou děti vzpomínat, kolik jim teď dávám do nějakýho emocionálního základu, zkouším to porovnávat s tím, kolik mi toho dal můj táta s mámou. Říkám si, že táta taky nijak extra trpělivej nebyl a prd se stalo, že holt Jonatan si v nejhorsím nebude moc hrát se svým synem a prd se stane. A pak se zase v noci, když nemůžu usnout, propadnu do úplný úzkosti a říkám si, co když jim tou svojí povahou poseru život.

Občas mi Radka vyčte, že nejlíp mi je, když jsem sám, bez dětí a bez ní, když mám svůj klid a může se mi stej-

skat. A můžu jim volat, že se mi stejská. Něco na tom bude.

Když jsem přemejšlel, co se mi za minulej rok líbilo nejvíc, myslel jsem na cestu autem za Radkou a dětma do Antibes. Jel jsem tam takhle už podruhé, trvá to den, když to člověk urve na jeden zátaah, nebo dva s přespáním v autě někde v italskejch Alpách, hezká krajina, sám v autě, otevřený střešní okýnko, celou dobu puštěná hudba, na kterou jsem měl zrovna chuť. Ta cesta byla boží a zaujala mě vlastně víc než ten týden s nima u moře.

Když se narodila Ela, koupil jsem Radce hodinky, o kterejch se nějak zmínila, že se jí líběj. Mně se moc nelíbily, ale jí ano, tak jsem to neřešil. Měla je na ruce párkrát, ležej v trezoru, i když moc nestály. Radka nemá k věcem vztah. Když se narodil Jonatan, koupil jsem si teda hodinky sám. Měli jsme tehdy dost boj o jméno, já chtěl Jonáše, Radka si nakonec prosadila Jonatana, tak jsem si natruc udělal radost hodinkama. Dodnes mi to občas vyčte. Nosím je rád.

3 STRAŠNĚ TENKEJ LED

— umím bejt strašně línej. Pro představu: už dvakrát jsem byl v noci tak línej, že jsem si bez zrcadla vleže na gauči vyndal jednorázový kontaktní čočky a radši je jako o fous větší prášek spolknul, než abych se musel zvedat a jít je do koupelny vyhodit do koše. Když si je člověk vyndá a položí vedle sebe na stolec, do rána uschnou a přilepěj se. A to taky nemám rád.

První kontakt se světem „celostátních a mimo oborových“ sociálních sítí za mě udělal až Zapi asi dvanáct let zpátky. Lidi se tehdy začínali přihlašovat na Facebook, mě to ale nijak nelákalo. Do té doby jsem byl na Fotopátračce, tam jsem se realizoval dostatečně a nic dalšího mě nelákalo. Zapi mi teda udělal profil pod mým jménem, dal tam moji fotku a asi dva měsíce mi ten profil spravoval. Psal si tam za mě s pár holkama, nevím co, ale asi nic hroznýho, ty holky jsem pak zdědil a s pár z nich pak trošku kamarádil.

Přístupové heslo mi dal až po nějakým hodně velkým přemlouvání na nějakým hodně velkým mejdanu. Facebook byl zábavnej, po nějaký době se tam nahrnuli všichni a stal se z toho komunikační standard. Setkání se už nedomlouvala přes sms, ale tam. Kdo ho neměl,

byl divnej. Začal jsem tam přidávat fotky, lidi na ně reagovali. Hodně sledujících jsem získal, když jsem začal fotit pro *Reflex*, nějaké další, když jsem jezdil turné se Sunshine.

Instagram jsem si založil asi jako jeden z posledních. Já ho teda měl už dlouho, kdysi jsem si ho stáhnul a měl za to, že je to apka na úpravu fotek. Vyfotil jsem si koleno, kus konferenčního stolku a v pozadí televizi, ve které zrovna běželi Simpsonovi. Fotku trošku upravil, pověsil ji tam a zapomněl na to. Když jsme to po x letech řešili s Pastou, kterého ten mechanismus zajímal, našel to a zjistil, že mám na tom profilu s jednou přibližnou fotkou přes dva tisíce sledujících. To bylo tehdy dobrý číslo i na profily lidí, kteří se tomu dost věnovali.

Radka to v té době taky rozjela, lidi už ji znali jako spisovatelku a sledující jí začali rychle přibývat. Půl roku jsem to sledoval a přemýšlel jak, pak jsem prostě smazal fotku televize se Simpsonama, vyfotil si selfičko, postnul to a bylo.

Nafoukaněj arogantní floutek, co řeší jen tenisky a podobný kraviny. Syn slavný mámy a vtipnýho táty, co se ukazuje na Facebooku, brácha šikovný producentky a političky a v poslední době hlavně manžel úspěšný ženy. Sprostěj hulvát, co posílá cizí lidi do prdele, prodávájá děvka, co za peníze udělá cokoliv. Prodáváč svého soukromí. Ten, co fotkama ničí svejm dětem dětství, život a budoucnost.

Pamatuju si na moment, kdy se mý vnímání sociálních sítí změnilo. Kamarádka Maya, prdlá a vtipná domestikovaná Američanka, kterou jsem znal už minimálně patnáct let, do Čech tehdy začala dovážet nějaký barevný cool trenky a poprosila mě, jestli bychom pro ni s Radkou nenařadili nějaký promo fotky. Kejvli jsme na to, proč ne. Vyřadili nás na balkoně „jakože po ránu“, já v županu a trenkách, Radka v kalhotkách a tílku, v rukách hrnky s kafem. Nás takhle a asi osm dalších „známejch“ lidí nějak jinak.

Točil jsem zrovna v té době *Lovce zážitků* a někde na Moravě v pauze mezi záběrama si přečetl komentář pod naší fotkou od nějakýho Michala Skřivana. „LOL, zabijte už někdo tyhle dvě kundy!“. Nebo něco v tom smyslu. Pod tím plno souhlasnejch a pochvalnejch reakcí a pochechtávání se od Michalovejch kámošů. Úplně si pamatuju, jak jsem tam stál někde na vinohradu s mobilem v ruce a tělem mi pulzoval mix vzteku, nepochopení, uraženosti a ublíženosti. Teď se tomu už jen směju, ale v ten moment, v té neovladatelné emoci jsem pod to nabušil nějakou naprosto pitomou odpověď, něco ve smyslu ať si dá bacha, abych mu nerozbil hubu a že je čůráček, nebo něco podobně ubohýho, prostě naprostej náběh na vidle, kterým jsem to ještě víc rozdmýchal a zamotal se do bitvy, která nešla vyhrát. Vztekal jsem se, Michal stoicky odpověděl, že si výhružku, že mu rozbiju hubu, vytisknul a zarámoval,

parta kolem něj ze mě měla prdel a já se mohl zvencnout. Nepřenositelná zkušenost.

Bylo to moje první setkání s vostrým hejtem, první ale rozhodně ne poslední. Michala jsem pak několikrát potkal, párkrát jsme se spolu v míru vykalili. Tyhle online řečičky se totiž málokdy přenesou do reálnýho života. Hubu bych mu asi nerozbil, váží tak dvojnásobek toho, co já, a zpětně si myslím, že jsem mu celej vlastně dost u prdele, jen nás prostě tehdy bylo všude moc. Jestli něco lidi na sítích blbě snášej, je to okázalá, veřejně prezentovaná spokojenost, vzájemnost a taková ta virtuální láska, psaní si miláčku ve zprávách a podobně. To na síti prostě nefunguje a zpětně je z toho šoufl i mně.

Když byly Ele čtyři roky a Jondovi dva, dostali jsme nabídku od Mastercard. Cesta kolem světa, říkali, propagování benefitů, co nová kreditní karta nabízí. Job snů, týden cestování a skvělý peníze za to. Domluvili jsem se s Radčinou mámou, že pohlídá děti, a kejvli na to. Radka si tím úplně jistá nebyla, ale já už byl světem reklamy trochu omlácenej, tak jsem ji přesvědčil. Z cesty kolem světa byla nakonec cesta do Skotska a Paříže, ale i tak. Super hotely, projížďky na koních skotskou krajinou, střilení z luku na terč a z brokovnice na hliněný holuby. Kolem Eiffelovky starým citroěnem, kolem Paříže soukromým vrtulníkem. Radka měla psát statusy, já fotit. Jeden post se ale moc nepovedl a veřejnost z nás pak měla nějakou dobu trochu prdel.

Zpětně to celý chápu tak, že čím víc je prostě člověk vidět, tím víc lidí sere. Jak se na vás nabaluje pozornost a fejm, roste i otrávenost z toho, že je vás všude moc. Nejde s tím nic dělat, nejde to vybalancovat, jedno bez druhýho moc nefunguje. A jak se ta hromada pozornosti a současně otrávenosti vrší, v nějaký moment se to prostě sesype. A v ten moment se proberou všichni ti, co vás měli už dlouhou dobu plný zuby, a dostanete čochku.

Ve chvíli, kdy se navíc spojíte s nějakým brandem, míra toho, co vám lidi odpustěj, se začne limitně blížit nule. Tomu se prostě nejde vyhnout, není možný bejt se všema zadobře a jsou momenty, kdy vlastně se-rete všechny. Málokdo má samozřejmě koule napsat vám to. Tak to v sobě lidi držej, ta energie se nabaluje a nabaluje a pak se to najednou něčím odpálí a všichni, který vás už dlouho měli za pitomce, to na vás pustěj. Část toho je samozřejmě myšlená v legraci, namotá se na to plno lidí, který to zle nemyslej, ale vy jste najednou v oku hurikánu a je to dost strašný, i když při pohledu zvenku o nic moc nejde. Příjemný to ale fakt moc není.

My jsme navíc nereagovali úplně ideálně, teď bych asi zkusil držet hubu a snažil se to nějak přežít, místo toho jsme se hádali, vysvětlovali, uráželi se, mazali a blokovali. Prostě jak z příručky „Jak se nechovat na sociálních sítích“. Zpětně to vysvětluju tak, že na tyhle situace